

Cuvinte despre moarte - George Vicesimus Wigram

Versete călăuzitoare: Evrei 9.27,28

Evrei 9.27,28: Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, așa și Hristosul, după ce S-a adus o singură dată jertfă, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuirea celor care Îl așteaptă.

Voi muri o dată? „Bineînțeles că da, mai devreme sau mai târziu”, vor răspunde majoritatea oamenilor. „Nu știu”, este răspunsul pe care ar trebui să-l dea majoritatea cititorilor Bibliei. Dintre credincioși, numai cei care au primit o revelație specială că vor muri, cum ar fi Petru (Ioan 21.19; 2 Petru 1.14) și Pavel (2 Timotei 4.6), ar avea dreptul să spună: „Cu siguranță voi muri”. Petru a putut vorbi astfel, deoarece Domnul Isus îi promisesse în mod categoric cununa de martir. Pavel știa același lucru despre sine însuși. Dar eu sunt doar un creștin „obișnuit” și nu pretind să fiu Petru sau Pavel. Nu pretind că am primit vreo revelație direct de la Domnul Însuși cu privire la viața mea personală. Prin urmare, trebuie și pot să mă mulțumesc cu lumina generală asupra acestui subiect, așa cum Dumnezeu o dă familiei Sale în Cuvântul Său. Este o lumină clară și strălucitoare, care strălucește asupra poporului Său.

Prin urmare, trebuie să fiu mulțumit cu afirmații precum următoarea: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata [până acum am citit ce îl așteaptă pe omul căzut: moartea și judecata; apoi urmează ceea ce este numai pentru credincios], așa și Hristosul, după ce S-a adus o singură dată jertfă, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuirea celor care Îl așteaptă” (Evrei 9.27,28).

Așa cum omul firesc este păcătos și, prin urmare, îi este rânduit să moară o dată, tot așa Hristos a purtat pedeapsa pentru păcatele celor care sunt ai Săi. Acum credinciosul Îl așteaptă. El „Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuirea celor care Îl așteaptă” (Evrei 9.28).

În alt loc se spune: „... cum v-ați întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiți unui Dumnezeu viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia care vine” (1 Tesaloniceni 1.9,10).

Și iarăși: „Nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați” (1 Corinteni 15.51).

Și iarăși: „Pentru că vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit; pentru că Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul. Astfel încurajați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte” (1 Tesaloniceni 4.15-18).

Domnul îi spune lui Ioan și ne spune și nouă: „Eu vin curând” (Apocalipsa 3.11) și „Iată, Eu vin curând” (Apocalipsa 22.7). Când Duhul și Mireasa Îl invită pe Domnul să vină („Duhul și Mireasa spun: Vino!”), El răspunde: „Da, Eu vin curând”, la care Ioan răspunde: „Amin! Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22.17,20).

Aceste pasaje din Scriptură și multe altele arată că drumul credinciosului, așa cum este descris aici, nu duce în jos, spre mormânt, ci în sus, spre Domnul, pe care Îl va întâlni în văzduh la venirea Sa. De asemenea, ele arată clar că credincioșii din zilele apostolilor Îl așteptau pe Domnul să Se

întoarce. Aceasta era nădejdea lor, așa cum se cuvine celor a căror „cetățenie este în ceruri”, „de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos” (Filipeni 3.20).

Ucenicilor, care priveau ținută spre cer (când un nor Îl îndepărtase pe Isus de privirea lor), li s-a spus: „De ce stați privind la cer? Acest Isus, care a fost înălțat de la voi în cer, așa va veni, în felul în care L-ați văzut mergând spre cer” (Faptele apostolilor 1.10,11). În același fel, eu mă bazez pe cuvântul celor doi bărbați în haină albă, întrucât nu am nicio comunicare specială cu privire la moartea mea.

Întrucât sunt doar unul din turmă, nici conducător, nici păstor, promisiunile făcute turmei sunt și promisiunile mele, nici mai mult, nici mai puțin. Nu am nici o comunicare specială referitoare la mine ca individ, la care trebuie să acord o atenție deosebită. Prin urmare, trebuie să rămân cu speranța care există pentru toți creștinii: să aștept pe Domnul din ceruri, „care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are, de a-Și supune chiar toate lucrurile” (Filipeni 3.21).

Domnul nu a împlinit încă promisiunea revenirii Sale, despre care le-a vorbit ucenicilor în Ioan 14.1-3: „Să nu vi se tulbure inima; voi credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus; pentru că Mă duc să vă pregătesc un loc; și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, vin din nou și vă voi primi la Mine Însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” Da, aceasta este speranța noastră și, de asemenea, că atunci „când Se va arăta Hristos, care este viața noastră”, și noi vom fi arătați „împreună cu El, în glorie” (Coloseni 3.4).

Poate că cineva va spune: „Dacă aceste lucruri sunt scrise în Scriptură, cum se face că mulți creștini din zilele noastre nu le cunosc?”. La această întrebare răspund, că primii creștini de la Cincizecime (Faptele apostolilor 2) erau ocupați prin credință și prin Duhul Sfânt cu Domnul care Se înălțase la cer și îi eliberase de orice vină prin moartea Sa. Ei se gândeau că El se afla acum în cer, având grijă de toate nevoile lor cerești și spirituale, și că urma să vină din nou pentru a-i lua la Sine. Astăzi, puțini dintre oamenii creștini par să cunoască valoarea morții și învierii Sale pentru ei. De aceea ei nu pot contempla slava Sa în ceruri. Ei nu tânjesc după revenirea Sa și nici măcar nu-și doresc să o facă.

Probabil se spune: „Ești tu singurul care are dreptate și toți ceilalți greșesc?”. Eu răspund: Slavă Domnului, nu sunt singurul care gândește așa. Dar chiar dacă aș fi singurul, aș prefera să fiu singurul care crede adevărul, decât să fiu de acord cu mulțimea și să fiu în rătăcire.

„Dar ești tu sigur, că ai dreptate?” Sunt sigur. În primul rând, sunt de partea Cuvântului lui Dumnezeu. În al doilea rând, Dumnezeu nu va lăsa să fie dezonozați cei care cercetează cu rugăciune Cuvântul Său și nu se sprijină pe propria lor înțelegere. El nu va permite ca aceștia să fie înșelați în credința și speranța lor.

Cu certitudine, revenirea lui Hristos și nu moartea a fost speranța primilor creștini. Cu aceeași certitudine este scris la sfârșitul Apocalipsei (și inima mi se bucură să citesc aceasta, atât pentru alții, cât și pentru mine): „Duhul și Mireasa spun: «Vino!» ... Da, Eu vin curând. – Amin! Vino, Doamne Isuse!”